

ספר בטרילוגיית "אשמים"

איך נפלתי? בקלות. הוא הפך את עולמי.

אשמתנו

סופרת רבי המכר הבינלאומיים

מרסדס רון

מרסדס רון
אשמתנו

מאנגלית: לובה אלקן

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אהבות מוציאות לאור בישראל.

מרסדס רון
אשמתנו

Mercedes Ron
CULPA NUESTRA

Copyright © 2018, 2024 by Mercedes Ron
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018
The moral rights of the author have been asserted

עורכת: תמר לנדאו
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-7831-458-4 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לבן דודי בר. תודה שהיית איתי לאורך כל הדרך.
הספר הזה שלך כמו שהוא שלי.

פרולוג

אם ניק ואני נפרדנו לפני יותר משנה, למה בכיתי כאילו זה קרה רק עכשיו? בשלב מסוים, הייתי חייבת לרדת מהכביש, לכבות את המנוע ולחבק את ההגה כדי שאוכל להתייפח בלי חשש שאתנגש במישהו. בכיתי על מה שהייתי; בכיתי על מה שיכולנו להיות; בכיתי על אימו החולה ועל אחותו הקטנה... בכיתי עליו, על כך שאכזבתי אותו, ששברתי את ליבו, שגרמתי לו לאהוב אותי ואז הוכחתי לו שהאהבה לא קיימת, לפחות לא בלי כאב, ועכשיו הכאב הזה צילק אותו לכל החיים.

בכיתי על נואה, על מי שהייתי כשהייתי איתו. על נואה שהייתה מלאת חיים, על נואה שעל אף השדים שהיו בתוכה, בכל זאת ידעה איך לאהוב בכל ליבה. אהבתי אותו יותר מכל אחד אחר, וגם זאת הייתה סיבה להתאבל. כשפוגשים את האדם שרוצים לבלות איתו את שארית חייך, כבר אין דרך חזרה. הרבה אנשים אף פעם לא זוכים לחוות את התחושה הזאת. ידעתי שניק הוא אהבת חיי, הגבר שרציתי שיהיה אב ילדיי, הגבר שרציתי לצידי בטוב וברע, בחולי ובבריאות, עד שהמוות יפריד בינינו.

ניק היה האחד, הוא היה החצי השני שלי, ועכשיו הייתי צריכה ללמוד לחיות בלעדיו.

חלק ראשון

שוב נפגשים

נואה

הרעש בשדה התעופה היה מחריש אוזניים. אנשים באו והלכו, ממהרים, גוררים אחריהם מזוודות, עגלות, ילדים. הסתכלתי על המסך מעליי, מנסה למצוא את היעד שלי ואת מועד ההמראה המדויק. לא אהבתי לטוס לבד – לא אהבתי לטוס בכלל – אבל לא הייתה לי ברירה. הייתי לבד עכשיו; רק אני, בלי אף אחד אחר.

העפתי מבט בשעוני ואז שוב על המסך. היה לי עוד זמן. יכולתי לשתות קפה בטרמינל ולקרוא קצת. זה כנראה ירגיע אותי. עברתי בגללי המתכות. שנאתי את זה, שנאתי כשאנשי הביטחון בדקו את גופי, וזה תמיד קרה, כי תמיד היה משהו עליי שהפעיל את הצפצוף. אולי זה היה לב הברזל שנאמר לי שהיה לי בחזה.

שמטתי את המזוודה שלי על המסוע, הסרתי את השעון והצמידים שלי, הורדתי את השרשרת עם התליון שתמיד ענדתי – אפילו שהייתי צריכה להסיר אותה מזמן – והנחתי את כולם ליד הנייד והמטבעות שהיו בכיסי.

"גם את הנעליים, מיס", אמר איש הביטחון בקול עייף. הבנתי אותו – העבודה הזאת היא התגלמות השיעמום. זה ודאי עשה להם נזק מוחי, לעשות ולהגיד את אותם הדברים שוב ושוב, כל יום, כל היום. הנחתי את האולסטאר הלבנות שלי במגש ושמחתי שבחרתי בגרביים פשוטות במקום בזוג ילדותי עם עיצוב מביך כלשהו. בזמן שחפציי נעו קדימה על המסוע, עברתי בסורק, וכמובן, הוא התחיל לצפצף.

"תעמדי בצד, בבקשה, תושיטי ידיים לצדדים ותפשקי רגליים," הוא פקד עליי ונאנחתי. האם נשאתי חפץ מתכתי כלשהו, משהו חד, כל סוג של...?

"אין לי כלום," אמרתי, נותנת לשוטר לטפוח לאורכי. "זה תמיד קורה. לא ברור לי למה. אולי זה המילוי."

הוא חיך, אבל רק התפללתי שיוריד את ידיו ממני מהר יותר. כשסוף-סוף הניח לי ללכת, לקחתי את חפצי וניגשתי ישר לדיוטי פרי. הלו? טובלרון ענק? איפה נרשמים? זה הדבר הנחמד היחיד בביקור בשדה התעופה. קניתי שניים, הכנסתי אותם לתיק היד שלי וניגשתי למצוא את השער. שדה התעופה בלוס אנג'לס היה ענק, אבל למרבה המזל, לא הייתי צריכה ללכת רחוק. צעדתי על פני החיצים שנועדו לכיוון אותי לכיוון הנכון, חלפתי על פני שלטים שאמרו להתראות בעשרות שפות, והגעתי ליעד. השער היה ריק, אז תפסתי כיסא ליד החלון, הוצאתי ספר ופתחתי את הטובלרון.

הכול היה טוב עד שהמכתב שתחבתי בין הדפים נפל לחיקי, מחיה זיכרונות שנשבעתי שקברתי כבר מזמן. הרגשתי משהו חלול עמוק בבטן שלי כשזרם תמונות הציף את מחשבותי, והיום הרגוע שלי ירד לטמיון.

תשעה חודשים קודם לכן...

החדשות על עזיבתו של ניקולס הגיעו אליי בערוצים לא צפויים. איש לא רצה לדבר איתי עליו, והיה ברור שהוא ביקש זאת מכולם, באופן חד משמעי. גם ג'נה הייתה שקטה בנושא, על אף שידעתי שנפגשו, ויותר מפעם אחת. הדאגה שראיתי בפניה לפעמים ודאי שיקפה דברים שראתה כשהיא וליון הלכו לדירתו של ניק. לא הייתה לה ברירה. שוב, זו הייתה אשמתי.

לא ראיתי את ניק שוב, ולא יכולתי לנחש את תגובתו. בדיוק שבועיים מהיום שנפרדנו, הופיעו בדירתי הקופסאות עם הדברים

שלי. כשראיתי את אָן בכלוב של בעלי חיים, חטפתי התקף חרדה ובכיתי עד שהייתי מותשת. החתלתול הקטן והמסכן שלנו; עכשיו הוא היה רק שלי... נאלצתי להשאיר אותו אצל אימא שלי כי השותפה שלי הייתה אלרגית. היה לי קשה להיפרד, אבל לא הייתה לי ברירה. התקופה ההיא בחיי, בה רק בכיתי ובכיתי, נחשבת בעיניי לימי הביניים החשוכים והאישיים שלי, כי ככה זה היה: הייתי במנהרה שחורה חסרת אורות, שקועה בצללים, לא מסוגלת לצאת אפילו כשזרחה השמש, אפילו כשהאור דלק ליד המיטה שלי. היו לי התקפי חרדה על בסיס יומיומי כמעט, עד שהלכתי לרופאה, ששלחה אותי ישר לפסיכיאטר.

בהתחלה לא התעניינתי בטיפול, אבל זה כנראה עזר במשהו, כי התחלתי לקום בבוקר ולעשות דברים בסיסיים שבני אדם עושים... עד לאותו הלילה. הלילה בו הבנתי שניק עוזב, שהכול נגמר, ושהפעם זה לתמיד.

גיליתי על זה בשיחה סתמית בקפיטריה בקמפוס. אפילו הבנות בקולג' ידעו על ניק יותר ממה שאני ידעתי עליו באותה תקופה. הבחורה הזאת ריכלה על החבר שלי – סליחה, על החבר שלי לשעבר – ובלי לשים לב, סיפרה לי שהוא עוזב לנו יורק בעוד כמה ימים.

משהו השתלט עליי, דחף אותי להיכנס למכונית שלי, לנסוע לדירה שלו. ניסיתי לא לחשוב על הדירה שלו, על כל מה שקרה שם, אבל לא יכולתי לתת לו לנסוע, לא בלי לראות אותו, לא בלי לדבר, לפחות. זו הייתה הפעם הראשונה שהתראינו מאז הלילה בו נפרדנו. בידיים רועדות, כשרגליי כמעט מתמוטטות על המדרכה, הגעתי לבניין שלו, נכנסתי למעלית, נעמדתי מול הדלת.

מה רציתי לומר לו? מה יכולתי לעשות כדי לגרום לו לסלוח לי, כדי שלא ילך, כדי שיאהב אותי שוב?

כמעט התעלפתי כשלחצתי על הפעמון. כשהוא פתח את הדלת הייתי מפוחדת, עצובה, מתגעגעת.

לא אמרנו כלום בהתחלה; רק הבטנו זה בזה. הוא לא ציפה לי. אני

כמעט בטוחה שהוא תכנן פשוט לעזוב, בלי להביט לאחור, לשכוח אותי, להעמיד פנים שמעולם לא הייתי קיימת. הוא לא חשב שאקשה עליו עד כדי כך.

המתח היה כמעט מוחשי. הוא נראה מדהים: ג'ינס כהה, חולצה לבנה, שיער מבולגן. מדהים, אבל היה שם משהו נוסף; הוא תמיד נראה טוב, אבל המבט הזה, האור הזה שהופיע בעיניו בכל פעם שראה אותי מגיעה, נעלם, ואיתו נעלם גם הקסם שאפף אותנו בכל פעם שעמדנו זה מול זה.

הוא היה כל כך נאה, כל כך גבוה, והוא היה שלי פעם... הרגשתי שאני נענשת, כאילו משהו מנופף מול פניי בכל מה שאיבדתי. "מה את עושה כאן?" קולו היה קר כקרח, קשה, שולף אותי מקהות חושיי.

"אני, אה... קולי בגד בי. מה יכולתי לומר לו? מה יכולתי לעשות שיגרום לו להביט בי כאילו הייתי בבת עינו, תקוותו, חייו? הוא אפילו לא רצה להקשיב, ניסה לסגור את הדלת בפניי, אבל החלטתי: אם אצטרך להילחם, אלחם. לא הסכמתי לשחרר אותו. לא יכולתי לאבד אותו, כי בלעדיו לא היה סיכוי שאשורד. נפשי כאבה כשראיתי אותו עומד שם ולא יכולתי לבקש ממנו שיחבק אותי, שירגיע את הכאב המכלה אותי מדי יום. עצרתי אותו, דחפתי אותו מדרכי, פלשתי לדירה שלו – לדירה שהייתה פעם מקום המפלט שלי.

"מה את חושבת שאת עושה?" הוא שאל, נכנס בעקבותיי לסלון. לא זיהיתי את הסלון: קופסאות בכל מקום, סדינים לבנים על הספה ועל שולחן הקפה, וזיכרונות, איך-סוף זיכרונות מארוחות בוקר משותפות, מנשיקות גנובות על הספה, מחיבוקים בזמן צפייה בסרטים, מהבישולים שלו, מגניחות ההנאה על הכריות כשנשימתי נעתקה...

כל זה נעלם. לא נשאר דבר.

ואז הדמעות החלו נקוות בעיניי, לא הצלחתי להכיל את עצמי, ואמרתי בגמגום, "אתה לא יכול לנסוע."

"לכי מפה, נואה. אני לא עושה את זה," הוא ענה בלסת קפוצה. נימת קולו הפתיעה אותי והמשכתי להתייפח. לא. לא, לעזאזל, אני לא הולכת. אני לא הולכת בלעדיו.

"ניק, בבקשה. אני לא יכולה לאבד אותך." לא דיברתי בשטף, אבל דיברתי בכנות, לגמרי בכנות. אין שום סיכוי שאשרוד את החיים בלעדיו.

נראה היה שניקולס מתקשה לנשום. פחדתי שאני לוחצת עליו חזק מדי. אבל כבר הייתי שם; מוטב שאתן את כולי.

"תסתלקי."

הפקודה שלו הייתה ברורה ותמציתית, אבל צייתנות לא הייתה הקטע שלי איתו. מאז ומתמיד. לא התכוונתי לשנות את זה עכשיו.

"אתה לא מתגעגע אליי בכלל?" שאלתי. קולי נסדק באמצע המשפט. הבטתי סביב, ואז החזרתי אליו את מבטי. "אני בקושי יכולה לנשום בלעדיך... בקושי קמה בבוקר. נכנסת למיטה וחושבת עליך. מתעוררת וחושבת עליך. בוכה עליך..."

ניגבתי את דמעותיי בקוצר רוח. ניקולס צעד קדימה – לא כדי להרגיע אותי, אלא להפך: הוא אחז חזק בזרועותיי. חזק מדי.

"מה נראה לך שאת עושה?" הוא שאל בזעם. "הרסת אותי, לעזאזל!"

אפילו שהמחווה הייתה מכוערת, מגע ידיו בעורי העניק לי כוח. התגעגעתי כל כך למגעו, שהרגיש כמו זריקת אדרנלין ישר לנשמת.

"אני מצטערת," אמרתי והשפלתי את מבטי. להרגיש אותו זה

משהו אחד, המבט רוחש השנאה בעיניו המדהימות היה משהו אחר לגמרי. "טעיתי. בענק, בצורה בלתי נסלחת, אבל אי אפשר לתת לזה

להרוס את מה שיש בינינו." הרמתי את מבטי. הפעם הייתי צריכה שיאמין לי, שיראה שדיברתי מהלב. "לעולם לא אוהב אף אחד כמו

שאני אוהבת אותך."

המילים האלה שרפו אותו ככל הנראה, כי הוא התרחק, הסתובב,

העביר את ידיו בייאוש בשערו, ואז הביט לאחור. הוא נראה כמעט

מטורף, לכוד במאבק הקשה ביותר בחייו.

"איך יכולת?" שאל, וליבי נשבר שוב, שמעתי עד כמה קשה לו לדבר.

בהיסוס, צעדתי קדימה. הוא נפגע, זו הייתה אשמתי, וכל מה שרציתי היה שיחזיק אותי בזרועותיו, שיחבק אותי שוב, שיגיד לי שיש פתרון לכל זה.

"אני אפילו לא זוכרת..." אמרתי בייסורים. וזה היה נכון – באמת לא זכרתי. המוח שלי חסם הכול; הייתי עד כדי כך הרוסה באותו לילה גורלי בו חשבתי שגם הוא עשה את מה שאני עשיתי; הרעיון שלא יכולתי לעצור בעדו גרם למוחי, לנשמתי, להתנתק מגופי. "אני לא זוכרת דבר מלבדך, ניק. אני חייבת שתסלח לי. חייבת שתביט עליי כמו פעם." איבדתי את חוט המחשבה; ליבי כאב. אף שעמד שם, הוא הרגיש כל כך רחוק. "תגיד לי מה אני יכולה לעשות כדי שתסלח..." הוא הביט בי בתמיהה, כאילו ביקשתי את הבלתי אפשרי, כאילו דבריי מגוחכים, אפילו אולי לא ברורים.

וככה גם הרגשתי. יכולתי לסלוח לגבר שבגד בי? הייתי סולחת לניק?

הרגשתי כאב עצום בחזי. זה היה מספיק, ירעתי את התשובה... לא, ברור שלא יכולתי לסלוח. עצם המחשבה גרמה לי לרצות לתלוש את שערי ולשכוח את המראה שהשאלה הזאת העלתה – המראה של ניק עם אישה אחרת. ניגבתי את דמעותיי בזרועי, הן היו חסרות טעם. עמדנו בשקט כמה רגעים, וידעתי שאני צריכה ללכת. לא יכולתי לשאת את תחושת האובדן, ואכן איבדתי אותו, תחנונים לא יחזירו אותו.

דמעותיי המשיכו לזלוג בשקט. אז זו הייתה הפרידה שלנו. הפרידה... אלוהים, אני נפרדת מניק! מה התסריט של זה? איך נפרדים מאדם שאהבתם יותר מכול, מאדם שאתם זקוקים לו בחייכם?

ניגשתי לדלת, אבל ניק חלף על פניי, שתל את שפתיו על שפתיי, תפס בכתפיי, משך אותי אליו, ושיתק אותי בנשיקה שלא ציפיתי לה. חפנתי את פניו בידיי. לא היה לי זמן לנתח את מה שקורה. גבי פגע בקיר והוא החזיק בי צמודה אליו, מחפש את פי כאילו היה גלגל

ההצלה שלו. הרשיתי לו להתקרב, לשונו חוקרת את פי וידיו מחליקות במורד גופי. אבל אז משהו השתנה; גישתו הפכה עיקשת יותר, נשיקתו קשה יותר, קרה יותר. הוא נסוג לאחור ודחף אותי מעליו. "את לא אמורה להיות כאן", אמר. פקחתי את עיניי וראיתי את הדמעות זולגות על לחייו. בחיים לא ראיתי אותו בוכה ככה. אף פעם.

הרגשתי חנוקה; הייתי חייבת לעזוב. מה שעשינו היה טעות, ממש. רצייתי ללטף את לחיו, לנגב את דמעותיו, לחבק אותו, להגיד לו אלף פעם שאני מצטערת. לא ידעתי מה נשקף מפניי באותו הרגע, אבל נראה היה שעניני נדלקו בזעם וכאב, כאב שהכרתי יותר מדי טוב. "אהבתי אותך", הוא אמר, טומן את ראשו בצווארי. הרגשתי רעד חולף בגופו, ואחזתי בו כאילו לעולם לא ארצה לשחרר.

"אהבתי אותך, לעזאזל!" הוא חזר על דבריו, צועק אותם הפעם, מתרחק ממני.

הוא פסע לאחור והביט בי כאילו מעולם לא ראה אותי קודם; ואז הוא השפיל את מבטו; ואז הביט שוב בעיניי. "תצאי מהדירה הזאת, ואל תחשבי אפילו לחזור."

ידעתי שהכול אבוד. דמעות המשיכו לזלוג מעיניו, אבל כבר לא היה בהן שמץ אהבה, רק כאב – כאב ושנאה – ולא היה דבר שיכולתי לעשות בקשר לזה. חשבתי שאוכל להחזיר אותו, חשבתי שהאהבה שלי אליו תספיק, אבל טעיתי, כמה טעיתי. השנאה הייתה במרחק צעד אחד מהאהבה... הסתכלתי בו כשעשה את הצעד הזה. מאז לא ראיתי אותו.

"מיס", שמעתי לצירי קול שהחזיר אותי למציאות. הרמתי את מבטי מהמכתב, דיילת הביטטה בי בקוצר רוח. "כן?" אמרתי והזדקפתי, הספר והטובלרון שהיו בחיקי נפלו ארצה.

הסתכלתי סביב. שיט! נשארתי אחרונה בשער. עובדי חברת התעופה בהו בי משער היציאה המוביל למטוס. נעמדתי. לעזאזל! "מצטערת," אמרתי וחפרתי בתרמיל שלי כדי למצוא את התעודה המזהה שלי ואת כרטיס הטיסה. הבחורה לקחה אותם וניגשה אל השער.

הלכתי בעקבותיה, מביטה סביבי ומוודאת שלא השארתי דבר מאחור.

"את יושבת מאחור, בצד ימין... טיסה נעימה."

הנהנתי והלכתי במעבר, עצבנות החלה גואה בעמקי בטני. טיסה של שש שעות לניו יורק. זה מה שמצפה לי. הטיסה הרגישה כמו נצח. אפילו לא רציתי לחשוב עד כמה חמה ולחה תהיה ניו יורק באמצע יולי, שמחתי שלא אהיה שם זמן רב. היה רק דבר אחד שהייתי צריכה לעשות.

מהמטוס הלכתי ישר אל תחנת הרכבת, עלייתי לרכבת עד לתחנת ג'מייקה. שם אחליף רכבת לאיסט המפטון. לא האמנתי שאני נוסעת למקום כל כך סנובי, מקום שמעולם לא התעניינתי בביקור בו, אבל ג'נה – ג'נה! – היא שלפה את כל המעצורים לקראת החתונה שלה וארגנה הכול במשך חודשים, עד הפרט האחרון. לאימה הייתה שם אחוזה מאז ומעולם, והן כמעט תמיד בילו שם בקיץ. ג'נה אהבה את המקום, הוא טמן בחובו את כל זיכרונות ילדותה, וכמובן, היה המקום בו בחורה עשירה כמוה תרצה להתחתן. הסתכלתי באינטרנט וגיליתי שהבתים שם עולים כמה מיליונים. טירוף.

ג'נה אמרה לי שהיא רוצה שאבלה איתה את השבוע שלפני החתונה. היה יום שלישי, והיא לא תכננה לוותר על חיי הרווקות עד אותו יום ראשון. הרבה אנשים אמרו שזה טירוף להתחתן בגיל תשע-עשרה, אבל מי אני שאשפוט זוג אחר? אם הם אהבו זה את זה, היו מוכנים ובטוחים באהבתם, לעזאזל המוסכמות.

עמדתי בתחנת ג'מייקה, מצפה לשעתיים וחצי של נסיעה ברכבת, במהלכן אוכל להשלים עם העובדה שלא רק אראה את החברה הטובה שלי מתחתנת, אלא גם את ניקולס לסטר, אחרי עשרה חודשים שלא ידעתי עליו דבר חוץ מהמעט שגיליתי ברשת.

ניק היה השושבין ואני אחת השושבינות... תארו לכם. אולי הגיע הזמן שהפצעים שלנו יגלידו כבר. אולי הגיע הזמן לסלוח. אני לא יודעת, אבל דבר אחד ברור לי: אנחנו ניפגש, והמפגש בינינו עלול להוביל למלחמת עולם שלישית.

נואה

הרכבת הגיעה לתחנה האחרונה בסביבות השעה שבע בערב. השמש עדיין ריחפה באופק; היא תשקע רק בתשע, והאפשרות לצאת, למתוח את רגליי, להריח את הים ולהרגיש את האוויר הקריר שמגיע מהחוף הרגישה טובה ונכונה. לא ראיתי את החוף כבר זמן רב, התגעגעתי אליו. בית הספר היה במרחק נסיעה מהים, ומהבית של אימי שהיה קרוב לים נמנעתי ככל יכולתי. מערכת היחסים שלנו כבר לא הייתה כמו פעם, ואפילו שעברו כמה חודשים, לא פתרנו דבר בינינו. דיברנו מדי פעם, וכשהשיחה גלשה לנושאים שלא רציתי להיכנס אליהם, ניתקתי אותה.

ג'נה חיכתה לי במכוניתה הלבנה והפתוחה מול התחנה. כשראתה אותי, יצאה ורצה אליי. גם אני התחלתי לרוץ, ונפגשנו באמצע הדרך, מתחבקות וקופצות.

"את כאן!"

"אני כאן!"

"אני מתחתנת!"

"את מתחתנת!"

צחקנו כמו מטורפות, עד שמכוניות חולפות צפרו לנו שנזוז. כשנכנסנו למכונית, היא מייד סיפרה לי כמה היא לחוצה מהכול ומה עוד צריך לעשות לפני היום הגדול. יהיו לנו רק כמה ימים יחד, בקרוב יגיעו האורחים האחרים. חבריה הקרובים ביותר יתארחו בבית

המשפחה, ולכל היתר היו בתים משלהם בהמפטונס – ובבתים, אני מתכוונת לאחוזות – או שהתארחו אצל חברים באזור.

ג'נה לא רצתה שאנשים יצטרכו לטוס במיוחד בשבילה, אז היא בחרה בעונת החופשות, מחצית מהאנשים שהכירה כבר יהיו שם ממילא, ואם לא יהיו בהמפטונס, הם יהיו באגם פינגר או במיין.

"תכננתי הכול, נואה; אנחנו מדברות על מאה אחוז רגוע: נשכב על החוף, נלך לספא, נשתה מרגריטות, זה הכול. אני לא רוצה מסיבת רווקות מטופשת, אני רוצה להירגע, וזה בדיוק מה שאני מתכוונת לעשות."

הנהנתי, עיניי משוטטות סביב. אלוהים, המקום הזה היה מדהים! הרגשתי כאילו החזירו אותי בזמן לתקופה הקולוניאלית. הבתים בעיירה בנויים לבנים לבנות, גגות רעפים משופעים ויפהיים, מרפסות קדמיות ועליהן נדנדות. התרגלתי כל כך ללוס אנג'לס, עם החוות שלה ותחיית המיסיון הספרדי, ששכחתי עד כמה מקום כזה יכול להיות ציורי. כשהמשכנו לנסוע, ראיתי אחוזות מפוארות על מגרשים עצומים. ג'נה סתתה בדרך צדדית אל האוקיינוס, וממרחק ראיתי גג של אחוזה מתנשא בגווני לבן ואדמה.

"תגידי לי שזה לא שלך..."

ג'נה צחקה והוציאה שלט רחוק מתא הכפפות. היא לחצה על כפתור, והשער החיצוני הענק נפתח בדממה. לפנינו נפרש בית הקיץ שלה, מפואר ומרשים.

הבית נבנה על שטח המשקיף על הים, בסגנון ניאוקלאסי, מיושן ומעודן כאחד. אפילו מהרכב, יכולתי לשמוע את הגלים. אורות רכים האירו את השביל המוביל למוסך, שהיה בו מקום לעשר מכוניות, לפחות.

היה זה מבנה עשוי לבנים לבנות עם מרפסת מוקפת עמודים ענקיים. הגנים המקיפים אותו היו בצבע ירוק שלא ראיתי מזה שנים, והיו בהם גם אלונים בני מאתיים שנה כאילו קיבלו את פנינו בהשתחוות.

"את מתחנתת פה? אלוהים, ג'נה, המקום מדהים," אמרתי, לא

יכולתי להסיר את עיניי מביתה... וזה לא שלא הייתי רגילה למותרות. גרתי בבית משפחת לסטר, אבל זה היה משהו אחר לגמרי... המקום היה קסום.

"למען האמת, אני לא מתחנתת פה. בהתחלה, זה מה שתכננתי, ואז דיברתי עם אבא שלי והבנתי כמה חשוב לו שאתחתן במקום שתמיד דיברנו עליו, כרם במרחק שעה נסיעה, שהוא היה לוקח אותי אליו כשהייתי ילדה. נהגנו לרכוב שם על סוסים, ואני זוכרת שפעם אחת הוא אמר לי שהוא רוצה לראות אותי שם בשמלת הכלה שלי. זה מקום קסום באופן שאני כמעט לא יכולה לתאר. הייתי בקושי בת עשר, אבל אני זוכרת שחלמתי להיות נסיכה ולהתחתן שם. גם אבא עדיין זוכר את זה."

"אם המקום יפה יותר מזה, אני אפילו לא יכולה לדמיין אותו."

"הוא כזה. את תאהבי אותו. הרבה אנשים מתחננים שם."

ניגשנו לגרם המדרגות ועלינו עשר מדרגות למרפסת. העץ חרק ברכות תחת רגליי. ממש מוזיקה לאוזניי.

אי אפשר לדמיין את המקום מבפנים: בקושי אפשר להבחין בקירות בתוך החלל העצום עם רצפות העץ שלו. במרכז, מספר ספות הקיפו אח מודרנית. בצד אחד ניצבו מדפי עץ מעוטרים, כורסאות ניצבו ליד גרם מדרגות המוביל לקומה השנייה, שם היה מעקה שאפשר לצפות על החלל התחתון.

"כמה אנשים מתארחים כאן, ג'ן?"

ג'נה הניחה את הז'קט שלה על אחת הספות והובילה אותי למטבח. גם הוא היה ענק, והייתה בו פינת ישיבה עם כיסאות מרופדים בקטיפה צהובה ופינה לארוחות בוקר. החלונות הרחבים שבו נפתחו לחצר האחורית ובה בריכת שחייה גדולה ומפתה, מעבר לה היה חוף היס, החול בו לבן ונקי.

"בואי נראה... בסך הכול, נראה לי שעשרה, כולל אותך, אותי, ליון וניק. האחרים, אלה שאין להם בית בקרבת מקום, מתארחים במלון ממש ליד המים."

כששמעתי את שמו של ניק, הסתכלתי החוצה מהחלון והנהנתי,

מנסה שלא להיראות מושפעת מאזכור שמו, מנסה למנוע ממנה לראות עד כמה אזכור שמו השפיע עליי.

אבל היא שמה לב, מבטינו ננעלו אחרי שהוציאה שני בקבוקי ג'ינג'ר אייל מהמקרר.

"נואה, עברו עשרה חודשים... אני יודעת שזה עדיין כואב, ואחת הסיבות שחिकיתי כל כך הרבה זמן, בין היתר, היא בשבילכם, כי לא התכוונתי להתחתן בלי שני החברים הכי טובים שלי, אבל... את תהיי בסדר? זאת אומרת, עברו..."

"אני יודעת, ג'נה. לא אשקר ואומר לך שהתגברתי על זה ולא אכפת לי, כי זה לא נכון. אבל שנינו ידענו שזה חייב לקרות מתישהו. אנחנו משפחה... זה רק עניין של זמן עד שניפגש שוב."

ג'נה הנהנה, ונאלצתי להסב את מבטי. לא אהבתי את מה שנשקף מעיניי כשאנשים דיברו על ניק, זה היה כמו להיכנס לתוך חול טובעני. יכולתי לנהל את הכאב; עשיתי זאת, ואמשיך לעשות זאת באופן יומיומי. איני זקוקה לרחמיו של אף אחד. הרסתי את מערכת היחסים בינינו, ולהיות לבד, שכורת לב, זה היה העונש שלי.

ג'נה ליוותה אותי לחדרי. שמחתי להיות שם, הייתי מותשת. היא חיבקה אותי, הראתה לי איך המקלחת פועלת, וכשהלכה, צעקה שכדאי שאנוח כי למחרת לא יהיה זמן לנשום. חייכתי, וכשיצאה פתחתי את הברז, מוכנה להיכנס לאמבטיה חמה ומרגיעה.

ידעתי שהימים הקרובים יהיו קשים. איאלץ לשמור על קור רוח בשביל ג'נה, כדי שלא תראה עד כמה אני הרוסה.

השבוע הקרוב ידרוש ממני הופעה הראויה לאוסקר... לא רק בשביל ג'נה, גם בשביל ניק, הוא יראה את הרגישות שלי וינצל כל הזדמנות לפצוע את ליבי ונשמתו... בכל מקרה, חשבתי שזה מה שירצה.

התעוררתי מוקדם, השמש שזרחה מבעד לוויילונות הפתוחים העירה אותי. כשהסתכלתי החוצה, נראה היה שגלי האוקיינוס אומרים לי

בוקר טוב. היינו קרובים כל כך לים, כמעט הרגשתי את החול בין אצבעותיי.

לכשתי ביקיני ונכנסתי למטבח, מצאתי את ג'נה ערה, מדברת עם אישה שישבה מולה, שותה קפה. הן חייכו כשראו אותי.

"נואה, בואי תכירי," אמרה ג'נה, נעמדת ואוחזת בידי. האישה הייתה יפה מאוד: אסיאתית, שיערה החום מעוצב בקפידה. היא הייתה... מסודרת. זו הייתה המילה הטובה ביותר לתאר אותה. "זאת איימי, מתכננת החתונות שלי."

לחצתי את ידה וחייכתי. "תענוג להכיר."

איימי העיפה בי מבט מאושר והוציאה מתיקה חוברת, מדפדת בין הדפים במהירות ובביטחון. "ג'נה אמרה לי שאת יפה, אבל כשאני רואה אותך עכשיו... שמלת השושבינה תיראה עלייך מדהים."

חייכתי והסמקתי, ג'נה התיישבה לצידי, נוגסת בלחם קלוי. "תקשיבי טוב, אני זו שצריכה להיות הכי יפה בחתונה שלי." היא אמרה בפה מלא, בקושי הצלחתי להבין מה אמרה, אבל ידעתי שהיא צוחקת. היא תתבלט בכל מקום שתהיה בו.

"תראי, נואה, זו השמלה שלך," אמרה איימי, מראה לי תמונה. שמלה של ורה וונג, מהממת, אדומה, עם צווארון וי ושתי רצועות סקסיות ודקות שמצטלבות מאחור. "אוהבת?"

איך אפשר שלא? כשג'נה ביקשה ממני להיות שושבינה, כמעט פרצתי בבכי, אבל עשינו הסכם: אם אסכים, היא חייבת למצוא לי שמלה שלא אראה בה נדושה. והיא התייחסה לבקשה שלי ברצינות. השמלה הייתה מהממת, לא מהעולם הזה.

"מי השושבינות האחרות?" שאלתי, לא מסוגלת לנתק את עיניי מהתמונה.

ג'נה חייכה. "החלטתי שתהיה לי רק אחת," הודתה, ואני קפאתי. "רגע, מה...?" קראתי. "מה עם בת דודתך יאנינה או ג'נורה או איך שלא קוראים לה?"

ג'נה הסתובבה והלכה אל המקרר בזמן שאיימי התעלמה מאיתנו,

ניגשת לפינת המטבח כדי לשוחח בטלפון הנייד שלה ולשמוע טוב יותר.

ג'נה לקחה תותים וחלב והניחה אותם על הדלפק. היא משכה בכתפיה והסתובבה לקחת את הקנקן מהבלנדר ולהכין לעצמה שייק. "יאנינה בלתי נסבלת. אימא שלי כמעט הכריחה אותי להפוך אותה לשושבינה הראשית שלי, אבל לא ויתרתי, וכשאמרתי, 'טוב, היא יכולה להיות השושבינה השנייה', היא הבינה שזה ייראה מוזר יותר ונכנעה. 'אנחנו צריכות לשמור על איזון'. זה מה שהיא אמרה."

גלגלתי עיניים. נפלא. עכשיו עליי לעשות את זה לבד, לעמוד שם מול מאות אורחים, בלי אף אחת שתשתתף בחוסר המזל שלי. "בכל מקרה, את יודעת... לליון יהיה רק חבר אחד לצידו, אז אני לא צריכה לדאוג שזה יהיה מוזר. זה ייראה כאילו ככה תכננו." לפני שהספקתי לעכל את מה שחברתי אמרה כרגע, צליל הבלנדר מילא את החדר, מטביע את מחשבותיי המנוגדות. רגע... הייתה לה רק חברה אחת לצידה, ואם זה היה נכון גם לגבי ליון...

"ג'נה! צעקתי, קמתי וחציתי את המטבח. היא הייתה עסוקה בבהייה בבלנדר. כיביתי אותו והיא הסתובבה להביט בי. "אני השושבינה הראשית?"

מבט מלא אשמה חלף על פניה. "אני מצטערת, נואה, אבל לליון אין אבא, וידעת שניק יהיה השושבין שלו. לא רציתי שאימא שלי תעמוד ליד המזבח אם אבא של ליון לא יוכל להיות שם, זה לא נראה לי נכון, אז החלטנו שהחברים הכי טובים שלנו יעמדו לצידנו."

עצמתי את עיניי. "את מבינה מה את מבקשת ממני?" לא רק שאיאלץ להיכנס לכנסייה לצידו של ניקולס, ניאלץ גם לשתף פעולה ולוודא שהכול הולך לפי התוכנית. זה אומר לראות זה את זה גם בחזרות וגם בטקס.

לא חשבתי על כל זה כי היה מובן מאליו בעיניי שג'נה תבחר שושבינה ראשית, וחשבתי שאראה את ניק רק מרחוק... נהיה באותו

החדר, אבל לא נצטרך לתקשר זה עם זה. הרגע גיליתי שאיתקע איתו לאורך כל הטקס, ואפילו בארוחה שאחריה.

ג'נה אחזה בידיי והביטה בעיניי. "זה רק לכמה ימים, נואה," היא אמרה, מנסה לשדר רוגע שלעולם לא אהיה מסוגלת להרגיש, גם לא בעוד מיליון שנה. "המשכתם הלאה, כבר עברו חודשים... את תראי שהכול ילך חלק."

"המשכתם הלאה..."

היא בטח התכוונה אליו. כי אני הייתי במאבק תמידי להסדרת הנשימה כדי שאוכל לצופף, ולו לזמן קצר, אל פני השטח.

ניק

הסתכלתי על השעון שעל שולחני. השעה הייתה ארבע לפנות בוקר ולא הצלחתי לישון אפילו דקה. מוחי הסתחרר במחשבות על מה שיקרה בעוד כמה ימים. אלוהים... איאלץ לראות אותה שוב.

כיווצתי את עיניי והצצתי בהזמנה לחתונה. לא היה דבר בעולם הזה ששנאתי יותר מאשר טקס מטופש עם שני אנשים שמתחייבים לאיזו אהבת נצח. איזה בולשיט.

הסכמתי להיות השושבין של ליון כי לא הייתי מנוול, ידעתי שאביו של ליון נפטר ושכנראה לא ירצה שאחיו, לוקה, נוכל לשעבר, יהיה חלק מהטקס. אבל ככל שהתקרב היום, נעשיתי יותר ויותר עצבני. לא רציתי לראות אותה... אפילו דיברתי עם ג'נה, ניסיתי להכריח אותה לבחור, אמרתי שזה או נואה או אני, אבל ליון התעצבן, הוא כמעט כיסח לי את התחת.

היו לי מיליון סיבות לא ללכת, אבל אף אחת מהן לא הייתה טובה מספיק כדי שאברזו לשני החברים הכי טובים שלי.

קמתי מהכיסא וניגשתי אל קיר הזכוכית המשקיף על הנוף המדהים של ניו יורק. כאן, בקומה שישים ושתיים, הרגשתי רחוק כל כך מכולם ומהכול... קור מקפיא השתלט עליי. זה מה שהייתי: קרח, גוש קרח.

עשרת החודשים האחרונים היו סיוט. הייתי בגיהינום, לגמרי לבדי, נשרפתי חי, ועליתי מהאפר אדם אחר לגמרי.

נגמרו החיוכים, נגמרו החלומות, נגמרו הרגשות, מעבר לתאוות

הבשר. עמדתי שם, מרוחק מהעולם, כלוא, ולא היה מקום לאף אחד אחר.

מאחוריי שמעתי צעדים. זוג זרועות נכרכו סביבי. לא נרתעתי. כבר לא הרגשתי כלום. רק הייתי קיים.

"למה אתה לא חוזר למיטה?" שמעתי את הבחורה אומרת. פגשתי אותה רק כמה שעות קודם לכן באחת המסעדות הטובות בעיר. חיי הצטמצמו לדבר אחד עכשיו. עבודה. עבודה, ועוד עבודה, להרוויח כסף, להרוויח עוד כסף, וחוזר חלילה.

חודשיים בלבד חלפו מאז שסבי החליט שנמאס לו מהעולם הזה ושהוא רוצה לעבור הלאה ממנו. באותו הרגע, הרשיתי לעצמי סוף-סוף להישבר. אדם נוסף שאהבתי נלקח ממני. ובאותו הרגע, הבנתי שהחיים הם חרא: אתה נותן למישהו את ליבך, מרשה לו להחזיק בו בשבילך, ואז אתה מגלה שלא רק שלא טיפל בו כמו שקיווית, למעשה ריסק אותו עד שכל הדם התנקז ממנו. והאנשים שבאמת אהבו אותך פשוט קמו ועזבו את העולם הזה יום בהיר אחד, בלי אזהרה מוקדמת; הם לא השאירו עקבות, והינה אתה, לא מסוגל להבין מה קרה, שואל את עצמך למה הם היו צריכים למות...

טוב, הוא לא עזב בלי להשאיר עקבות. הוא השאיר מסמך ששינה את חיי, הפך אותם על פיהם.

סבי הוריש לי הכול. לא רק את ביתו במונטנה ואת נכסיו – אלא גם השאיר לי את תעשיות לסטר, בשלמותן. אבי לא ירש דבר. לא שהוא היה זקוק למשהו – הוא פיקח על אחד ממשרדי עורכי הדין החשובים במדינה. אבל האימפריה, כל תאגידי לסטר, ואפילו הזרוע הכלכלית שלהם, שאבי השתמש בה לשליטה בתעשיית הבנקאות, היו שלי. תמיד רציתי לעבוד בכלכלה עם סבא שלי. מעולם לא דמיינתי שעסקיו פשוט ינחתו בחיקי.

בבת אחת נאלצתי להיכנס לתפקיד אליו השתוקקתי, ובגיל עשרים ושלוש הייתי רשמית הבעלים של מגוון עסקים רחב.

נתתי כל כך הרבה מעצמי לעבודה, הראיתי שביכולתי לעבוד את כל המכשולים, הראיתי שביכולתי להיות הכי טוב, שאיש כבר

לא מפקפק ביכולותיי. הגעתי לפסגה... ועדיין, לא יכולתי להתעלם מהתחושה הנוראה שהרגשתי.

הסתובבתי להביט בבחורה הברונטית שניסתה להדליק אותי כמה שעות לפני כן. היא הייתה גבוהה ורזה, עם עיניים כחולות וציצים מושלמים, אבל היא הייתה רק גוף חם, לא יותר. אפילו לא זכרתי מה שמה. היא הייתה אמורה לעזוב מזמן. אמרתי לה שאני רק רוצה לזיין, וכשנסיים, אזמין מונית שתיקח אותה הביתה. אבל אחרי שהתמודדתי עם סיטואציה שהכעיסה אותי יותר משרציתי להודות, הרגשתי דחף להיפטר מכל המתח שהצטבר בתוכי, מה שאומר שהיא הייתה צריכה להישאר בסביבה.

היא שפשפה לי את החזה וניסתה לפגוש בעיניי. "אני חייבת להודות, השמועות נכונות," אמרה ונלחצה אליי.

תפסתי במפרקי כפות ידיה ועצרתי אותה. "לא אכפת לי מה אומרים עליי," עניתי בקצרה. "השעה ארבע לפנות בוקר. הזמנתי לך רכב והוא יגיע בעוד חצי שעה, אז כדאי שתנצלי היטב את הזמן שנשאר לך."

מילותיי היו מכוערות, אבל היא חייכה.

"כרצונך, מר לסטר."

חרקתי שיניים ונתתי לה להמשיך. עצמתי את עיניי, נותן לעונג רגעי ולסיפוק חושני בסיסי למנוע ממני להרגיש את הריקנות שבתוכי. סקס כבר לא היה מה שהיה, ובשבילי... עדיף ככה.

נואה

השקט של הימים האחרונים נעלם ברגע שפעמון הדלת צלצל מוקדם באותו הבוקר.

העברנו את הזמן בנעימים בספא בסאג הרבור, אכלנו צדפות טריות במסעדות מפוארות, הרמנו כוסית בשמש כדי להשיג את השיזוף המושלם, גם אם ישאיר אותנו מקומטות לשארית חיינו. איימי, מתכננת החתונות, שחררה אותנו, ונוקקנו לזמן החברות הזה, אבל ככל שהחתונה התקרבה, ואיתה תאריכי ההגעה של האורחים, היה בלתי אפשרי להמשיך באורח החיים חסר הדאגות הזה. ג'נה נלחצה יותר ויותר. ידעתי, כי היא לא הפסיקה לדבר. כשהתקפי החרדה היו מגיעים, היא הייתה מתקשרת לליון. אחרי חודשים של הכנות למבחן כשירות כמנהל באחד מסניפי החברה של אביה של ג'נה, נראה היה שהפרוע בחבורה שלנו התמתן והתקדם סוף-סוף. הם סלחו זה לזה על כל מה שקרה בעבר והיו מאוהבים מתמיד.

באותו הבוקר ראיתי סוף-סוף את שמלת הכלה. איימי הגיעה עם החייט וג'נה מדדה אותה בפעם האחרונה לוודא שאין צורך בהתאמות של הרגע האחרון. השמלה הייתה מדהימה: תחרה לבנה, צרה כמותן, חציאית פעמון. מזכירה משהו מסרט או ממגזין אופנה, מסוג הדברים שמזילים עליהם ריר. אימה של ג'נה עיצבה אותה יחד עם אחד המעצבים היקרים ביותר בלוס אנג'לס, והיא התאימה לה כמו כפפה. קבוצת פועלים הגיעה זמן לא רב לאחר מכן כדי לסדר פרחים

בכניסה. פועלים אחרים הציבו ברחבי הבית שולחנות למתאבנים וחטיפים לקראת הגעתם של החברים ובני המשפחה. זה היה מזנון בסגנון סקנדינבי, כמובן. החצר הייתה מלאה באנשים שהכינו קבלת פנים כמוה לא נראתה זה זמן רב.

ארוחת החתונה עצמה תיערך בעוד יומיים ליד החוף. הייתי לחוצה. לא הייתי מוכנה לראות את ניק שוב, ולא היה בכלל מה לדבר על לבלות איתו יומיים באותו הבית.

המקום התמלא עד מהרה באנשים: בני משפחה וחברים המשיכו לזרום פנימה, שאלו את ג'נה על הטקס, פטפטו על שמלתה, ועל כל נושא אפשרי אחר.

היא הזמינה את חבריה הקרובים ביותר ואת בני משפחתה הצעירים להתארח באחוזה. המבוגרים העדיפו להזמין מלון שבו שלוותם לא תופרע על ידי שיכורים בני עשרים ומשהו.

בני הדודים של ג'נה הקיפו אותה כשהקייטרינג החל להיכנס בשטף דרך דלת הכניסה. התקדמתי לביתן האורחים, מקווה להירגע קצת בחדרי, אבל בדיוק אז, חנתה מכונית בחלק העליון של שביל הגישה. הרמתי את ידי כדי לגונן על עיניי מהשמש, וראיתי את אחיו של ליון יוצא מחייך חיוך נצחי ומרושע.

כשהבחין בי, סובב את מפתחות הרכב שלו סביב אצבעו ובהה לתוך עיניי.

"תראו מי זאת," אמר וטיפס במדרגות. "הנסיכה הנמלטת." גלגלתי עיניי. לוקה מעולם לא עניין אותי. הוא בילה שנים מאחורי סורג ובריח, וממה שג'נה סיפרה לי, עדיין הסתבך בצרות – צרות שליון היה צריך לחלץ אותו מהן. אני חייבת להודות, לוקה השתנה מאוד מהפעם האחרונה שראיתי אותו, לפני חודשים, באותם מרוצים מפחידים בהם ג'נה נפרדה מליון. לניק ולי הייתה מריבה נוראית באותו הלילה, וכמו תמיד, הריב נגמר בסקס, סקס שלא פתר דבר, סקס שרק עזר לנו לשכוח את הבלתי נמנע: שאט-אט, הרסנו זה את זה.

"מה שלומך, מהממת?" אמר והתקרב אליי. ליון היה גדול,

וגם לוקה היה כזה. זרועותיו המקועקעות היו מפחידות את היאפי הממוצע, אבל הוא השוויץ בהן בגאווה, ולי זה לא היה אכפת.

"נהדר, לוקה. שמחה לראות אותך," עניתי וצעדתי לאחור. הוא עמד קצת קרוב מדי לטעמי. "ג'נה בפנים. לך תגיד לה שהגעתי."

לוקה הביט מעבר לכתפי, לא נראה מעוניין במיוחד. היו לו העיניים הירוקות של אחיו. הוא הביט מטה, עוקב במבטו אחרי קימורי שמלתי. ואז הוא שוב הרים את מבטו לעיניי, וקמטים הופיעו כשחייך. "אני עוד אדבר מספיק עם הכלה... ואם כבר מדברים... נכון שאת

רווקה עכשיו?"

השאלה הפתיעה אותי, לא היה לי שום עניין לדבר על חיי הרגשיים, במיוחד לא עם אחיו הנוכל של החבר הכי טוב של החבר שלי לשעבר, שכבר בטח ידע מה קורה. יותר מתמיד, רציתי לברוח ולהסתגר בחזרי.

"אני בטוחה שאתה יודע את התשובה לשאלה," עניתי בקרירות. הרגשתי כאב בחזי כשנזכרתי בו.

ג'נה הופיעה בדיוק אז. היא חייכה אל לוקה ופתחה את זרועותיה כדי למשוך אותו אל חזה. "שלום לך, גיסתי לעתיד," הוא אמר, צובט אותה קלות. "את משמינה? תיזהרי, אנחנו לא רוצים שהשמלה תתפוצץ עלייך."

הוא חייך, וג'נה נחלצה ממנו, בוהה בו בכעס.

"אתה אידיוט," היא סיננה, סוטרת על זרועו.

לוקה הביט בי שוב ואמר: "בדיוק שאלתי את נואה איפה החדר שלי... לא בכל יום יוצא לי להתארח בטירה על החוף. וגם, אני עייף מהנסיעה."

"אתה האדם היחיד בעולם שיחצה את המדינה ברכב. לא שמעת על מטוסים?"

מופתעת, פערתי את עיניי. "נסעת לכאן מקליפורניה?"

הוא הנהן, מסדר את תרמילו. "אני אוהב מסעדה טובה בצד הדרך, אמר, חלף על פנינו ונכנס לתוך הבית. "לאן עכשיו?"

ג'נה הנידה בראשה וחייכה. מישהו בדיוק קרא לה מהמטבח.

"נואה, קחי אותו למעלה ותגידי לו שזה החדר מימין, ליד המרפסת."
"אבל –"

ג'נה נעלמה במסדרון לפני שהספיקה להקשיב להתנגדותי, משאירה אותי לבד עם לוקה.

"בואי, נסיכה, אין לי את כל היום."

אחרי שהראיתי לו את החדר, רציתי לעזוב, רציתי שיצא מטווח הראייה שלי, רציתי לחול למיטה. הייתי רחוקה ממנה רק שתי דלתות. אבל לוקה עיכב אותי.

"בואי נרד לחוף," אמר בנחישות.

"לא תודה," אמרתי, מושיטה יד מעבר לו, מנסה לתפוס בידית הדלת.

"אני לא רוצה להישאר כאן... בואי, אל תהיי כבדה. אקנה לך נקניקיה."

הסתכלתי עליו, מנסה להבין לאן הוא חותר. לוקה היה טיפוס עצבני, היה קשה לשלוט בו, והייתי בטוחה שהצורך להישאר שם עם כל האורחים הלחיץ אותו יותר משהיה מוכן להודות. "אני לא רוצה נקניקיה. אני רוצה ללכת לחדר ולקרוא ספר, אז בבקשה, זוז הצידה." "לקרוא?" הוא ביטא את המילה כאילו הייתה עלבון. "תוכלי לקרוא כשתמותי. בואי נלך לבדוק את ה... סביבה, לא ככה קוראים לזה העשירים?"

"לוקה, אני לא יכולה פשוט לקום וללכת. ג'נה צריכה עזרה. וחוצץ מזה, אנחנו לא מכירים את האזור, ובכנות, ללכת לאיבוד בהמפטונס לא נמצא גבוה ברשימת הדברים שאני רוצה לעשות."

לוקה סובב את כובעו לאחור. "ללכת לאיבוד איתי זה הדבר הכי טוב שיכול לקרות לך, מותק, אבל אני לא רוצה את זה עכשיו. אני רק רוצה לאכול משהו בחברה טובה, ואת מתאימה, אפילו כשאת מתנהגת כמו נסיכה סנובית."

יכולתי לסטור לו. אבל במקום זאת, שילבתי את זרועותי, והוא פרץ בצחוק לפני שהספקתי להגיד משהו.

"זו בדיחה! קדימה, אל תהיי משעממת. אני מבטיח להחזיר אותך הביתה בריאה ושלמה. חס וחלילה שהשושבינה של ג'נה תיעלם."
 בדיוק אז שמענו כמה מבני משפחתה של ג'נה עולים במדרגות, ועד מהרה האולם היה עמוס באנשים שדיברו בקול רם. לפתע, הרעיון לצאת עם לוקה לא נשמע נורא כל כך.
 "בסדר, בתנאי אחד," אמרתי בתקיפות.
 לוקה חייך את חיוך הילד הרע שלו. "מה שתרצי."
 "אני נוהגת."

בניגוד לציפיותי, ללוקה לא היה אכפת שאנהג במוסטנג השחורה והמבריקה שלו. למעשה, הוא נראה מאושר מכך שלא יצטרך לנהוג ויוכל ליהנות מנופי החוף. השמש כבר החלה לשקוע, והבריזה הייתה נעימה.

שתיקה נינוחה עטפה אותנו. נהניתי לנסוע בכבישים הריקים בלי שום מטרה. ידעתי שלוקה עוצר את עצמו כשהיה איתי: הוא לא הבחור הטיפוסי שפשוט מסתובב עם בחורה, אבל כוונותיו לא עניינו אותי. אחרי שנהגתי זמן מה ללא מטרה וראיתי את השמש שוקעת, עצרתי בדוכן נקניקיות ליד הים. הוא היה מוקף שולחנות לידים ישבו שני זוגות ומשפחה עם שני ילדים קטנים.

"אני גוועת," אמרתי וכיביתי את המנוע.

לוקה חייך ויצא מהמכונית.

"לא ידעתי שאת יודעת לנהוג על הילוכים," אמר כשהגעתי אליו, מסיר את כובעו, מנגב את הזיעה מראשו הכמעט מגולח וחובש שוב את הכובע.

"מובן שלא. זה לא כאילו אתה ואני יוצאים להרכה נסיעות יחד."
 מיהרתי לדוכן. זה אולי לא בריא, אבל מריח טוב. הזמנתי נקניקיה עם כל התוספות, קצת צ'יפס וקולה. לוקה הזמין את אותו הדבר, רק עם בירה. כשהנקניקיות היו מוכנות, התיישבנו ליד אחד השולחנות.

זה היה מוזר, להיות שם עם האח של החבר של החברה הכי טובה שלי, אסיר משוחרר עם מוניטין גרוע. אם כי הוא היה נחמד, עד עכשיו. "אני מניח שאת לא טיפוס של דיאטה," הוא אמר, מצביע על הארוחה השמנונית שלי.

"אני מתעמלת," אמרתי ולקחתי ביס. האוכל היה מעולה. לוקה הנהן, לגם מהבירה שלו ובהה בי. "אמרת קודם שאנחנו לא מכירים זה את זה. למה שלא נשחק 'עשרים שאלות'?" הנחתי את הנקניקיה מידי והסטתי את מבטי. חלק קטן במוחי הבין שהוא מפלרטט, חלק אחר נזכר במשהו שאירע לפני זמן רב, כשניק ואני התקרבו, שיחקנו את המשחק המטופש הזה, מבקשים להכיר זה את זה טוב יותר. זיכרון התקופה ההיא בה בקושי הכרנו זה את זה, זיכרון התקופה בה היה איתי, בה לא ידעתי על אף אחת מהבעיות שלו והוא לא ידע על שלי, זיכרון הרגע ההוא בו היחסים שלנו היו אמורים להישאר, הכול הציף אותי, אבל עשיתי מה שהייתי צריכה לעשות, בהתחשב בנסיבות: עצמתי את עיניי, נשמתי נשימה עמוקה והתרכזתי במשהו אחר.

מולי ישב בחור מושך, כזה שבכלל לא התאים לי, כזה שרק יסבך את המצב שלי לעוד יותר מסובך, ומה שהוא לא ידע זה שלא משנה מה יעשה ומה יגיד. אין דבר שהוא יכול לעשות שירגש אותי כמו מבט חטוף מניקולס לסטר. זה מה שהיה חסר לי לפעמים, רק מבט, רק את עיניו הממוקדות בשלי באותה דרך ייחודית, בלתי נשכחת.

לוקה נופף בידו מול פניי בניסיון לסחוט ממני תגובה, ואני הסתכלתי שוב על קעקועיו, על עיניו הירוקות מלאות הסקרנות.

"אתן לך שאלה אחת," אמרתי, לא רציתי לצאת מגעילה. הוא חייך, ליטף את סנטרו ורכן מעבר לשולחן. "אם את נותנת לי רק אחת, אגש ישר לעניין."

זוהי במושבי באי-נוחות. אני חושבת שזו הייתה הפעם הראשונה מזה חודשים שהייתי לבד עם בחור, ולא אהבתי את תחושת האשמה הזאת בבטן.

"תצאי איתי מחר בערב?"

השאלה שלו הייתה בוטה, התשובה שלי עוד יותר. "לא."
ברור ותמציתי – זו הייתי אני. קמתי – איבדתי את התיאבון –
והוא תפס במפרק כף ידי, הסתובב ומנע ממני ללכת.

"למה לא?"

"כי אני לא יכולה."

מופתע, הוא שאל, "למה לא? איזו מין תשובה זו?"
ניסיתי להשתחרר מאחיותו. "אני לא רוצה," אמרתי, מתמקדת
בכתפו כדי לא להסתכל בעיניו.

כעבור כמה שניות הוא הבין. "אני מבין... את עדיין מאוהבת בו."
זו הייתה הצהרה, לא שאלה.

לכסוף השתחררתי מאחיותו. "זה לא קשור אליך, הבנת?"
לוקה הרים ידיים בהכנעה, מגחך. "נואה, התכוונתי לומר שאת
יכולה לצאת איתי לריצה. לא כזה סיפור. כלומר, כולם מדברים על
הגישה הזאת שלך, אבל..." נעצתי בו מבט שרמז שמוטב שלא ימשיך
בכיוון. "כשהשמע שוקעת ולא כל כך חם. ככה נוכל לברוח מהטירוף,
עם כל האורחים שעוד יגיעו. אני פשוט מחפש תירוץ לברוח, זה הכול,
אז תפסיקי לזעוף. את יכולה להיות מאוהבת במי שאת רוצה. ממש
לא אכפת לי."

תגובתו גרמה לי לשקול מחדש את הבקשה. זה היה לוקה, אחרי
הכול, בחור שלא שם זין על שום דבר. לא אכפת לו מחיי האישיים;
הוא פותח את הפה ופשוט אומר את הדבר הראשון שקופץ לו לראש.
ריצה... זה משהו שיכולתי לעשות... זה היה משעמם. משעמם
ולא אישי. בכל מקרה, מי הזמין אי פעם מישוהו לרוץ בכוונה רעה?
אני אזיע ואהיה מגעילה, אז אין סכנה... נכון?
"רק ריצה?" שאלתי, מקללת את עצמי על הקול חסר הביטחון
שלא זיהיתי כשלי.

לוקה קימט את מצחו והנהן, מאלץ חיוך. "רק ריצה."
נאנחתי והתיישבתי חזרה, חיכיתי שיסיים לאכול.
את חצי השעה הבאה בילינו בשיחה על החתונה ועל שטויות

אחרות, אבל בכל זאת, לא יכולתי להימלט מהתחושה שנחשפתי בפניו, שאפשרתי לו להציץ בספק העצמי שליווה אותי במשך חודשים, שלא אהבתי בכלל.

נותרו רק עוד יום וחצי עד החתונה, ולוקה לא זו ממני. יצאנו לרוץ כמו שביקש, ולהפתעתי הוא לא הפריע: הוא שם אוזניות, אני שמתי את שלי, ורצנו זה ליד זה למרינה ובחזרה, על החוף. נזקקנו לבריחה הזאת. בקושי יכולתי לזוז עם כל האורחים בבית, וההגעה של הוריה של ג'נה אפשרה לי לא להיות לצידה כל הזמן. אימה הייתה מארחת מלידה, והיא ואביה של ג'נה, גרג, נראו מאושרים, מוקפים בבני משפחה וחברים, חוגגים את חתונת בתם.

בדיוק כשהרגשתי שאני לא יכולה עוד לרוץ, לוקה התעקש שנתקדם עוד קצת, אבל רגליי רעדו וחשדתי שאיאלץ ללכת את כל הדרך חזרה.

"קדימה!" צעק, הסתובב ופנה אליי, רץ לאחור, מתבונן בי וצוחק עליי בריזמנית. עשיתי לו אצבע משולשת והתעלמתי ממנו, אבל מהר מאוד נאלצתי לעצור ולשתות. בעוד כמה שעות ירד הערב, ונצטרך להתקלח ולהתלבש לארוחה. חברת הקייטרינג ששכר אביה של ג'נה תטפל בזה: החיים בבית הזה היו חגיגה מתמדת, אוהל שהוקם בחוץ וכיבוד בכל שעות היממה. בית טאוויש הוסב למלון חמישה כוכבים, וכולם אהבו את זה.

"אל תתבכייני לי!"

נשפתי לאט ושפכתי מים על ראשי. חזיית הספורט הוורודה שלי כבר הייתה ספוגה, אבל לפחות יכולתי לנגב את הזיעה מהבטן, החזה והפנים. זהו, אני חוזרת בהליכה; דחקתי בגוף שלי מספיק להיום. "תמשיך לרוץ לכד, דביל!"

הוא הניד בראשו, נעצר וחזר. "חשבתי שיש בכך יותר, נסיכה. אני מאוכזב."

”שתוק.”

הלכנו אל המדרכה והתקדמנו לביתה של ג'נה. מולנו ניצבה גבעה גדולה, ובמרחק, השמש שקעה, והשמיים נצבעו בצבעים מדהימים. “היום הגדול כבר כמעט כאן. לחוצה?” שאל לוקה. עכשיו הוא זה ששפך בקבוק מים על ראשו. הוא התנער, מתיז מים על כולי. דחפתי אותו והוא חייך כמו אידיוט.

”אני לא זו שמתחנת, לוקה,” אמרתי, מעמידה פנים שאין לי מושג למה התכוון.

לא דיברנו הרבה ביומיים האלה, וזה עדיין אמור היה להיות מספיק כדי שידע שהנושא הזה מחוץ לתחום. ידעתי גם שלקראת החתונה הוא מתחיל להסתקרן.

”את השושבינה... יש לך תפקיד חשוב,” אמר.

לא הגבתי, אבל החרדה המורחקת שלי חזרה בבת אחת, ובטני התהפכה. לא רציתי לשאול את ג'נה מתי ניק מגיע; אפילו לא ידעתי אם יגיע לפני היום הגדול... אולי הוא פשוט יופיע ממש לפני תחילת הטקס. מבחינתי, זה טוב יותר. רק המחשבה שאראה אותו שוב גרמה לי לרעוד.

באותו הרגע, חלפה מכונית על פנינו במהירות כה רבה, ולוקה דחף אותי הצידה, ליתר ביטחון.

”מטומטם!” הוא צעק, אבל הלקסוס השחורה כבר כמעט נעלמה במעלה הכביש.

הייתה לי הרגשה מוזרה ורצייתי לחזור לבית כמה שיותר מהר.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן